There is no Moh'ail after a Moh'ail

אין מועל אחר מועל

Overview

-2פירש בקונטרס אין מעילה זו אחר זו בקרן אחד של הקדש פירש בקונטרס

רש"י explained; there is no successive מעילה, one מעילה after another מעילה in one principal of הקדש –

- דכיון שמעל בה הראשון יוצא לחולין

For since the first person was מועל in this item of הקדש it becomes deconsecrated, so the item is no longer הקדש and the second person who uses this item is using an item of חולין not an item of הקדש. -

אלא בהמה וכלי שרת בלבד³ -

However an animal designated as a קרבן and the service vessels of the בית המקדש are the only exceptions to this rule. By a בהמה וכלי שרת even if there was a מעילה, the בהמה וכלי still retain their ארת, and the next person who uses them for מועל still retain their.

מוספות asks:

תימה דבתוספתא דמעילה (פרק ב'י) תניא קרדום של הקדש -

It is astounding! For we learnt in a ברייתא in the מעילה of מעילה, regarding an axe of הקדש, that if a person -

ביקע בו ובא חבירו וביקע בו כולן מעלו -

Chopped with this axe and afterwards his friend came and also chopped with this axe, they were all מועל (whoever used this axe for חולין purposes), however if –

נתנו לחבירו וחבירו לחבירו הוא מעל וחבירו מותר לבקע בו לכתחילה -

He gave the axe to his friend, and his friend gave it to another friend (but no one chopped with it), the rule is that the first one who gave it was מועל, and his friend who received it is fully permitted to chop with this axe. This concludes the citation of the תוספתא.

בד"ה איו ¹

² If a person was מקדיש an axe to the בדק הבית, and then someone used it to chop wood for his personal needs, he is מועל בהקדש (and the axe becomes חולין). Whoever uses it afterwards is not מועל בהקדש.

³ The reason for this exception is that a כלי שרת and כלי שרת have a קדשה (and not merely a קדשה like קדשי like קדשה (whose קדשה is limited to the monetary value of the item]).

⁴ ה"א.

⁵ The words וחבירו לחבירו are seemingly irrelevant, for if the first recipient is מותר לבקע בו לכתחילה, so obviously if he gave it חובירו לחבירו he is not מועל [In our תוספתא the words וחבירו do not appear.]

השתא היכי דמי אי האי קרדום כלי שרת כי נתנו לחבירו אמאי לא מעל חבירו - But now,⁶ what case are we discussing in the תוספתא, if this axe is a כלי שרת, so when he gave it to his friend, why is his friend not מועל and is permitted to use it לכתחילה -

- הא אמרינן יש מועל אחר מועל בכלי שרת

Since we said that by כלי שרת there is מועל אחר מועל (for it retains its קדושה) -

ואם אינה כלי שרת אמאי אמר כולן מעלו -

And if the axe is not a כלי שרת why does the תוספתא say they are all מועל (in the first case where ביקע בו ובא חבירו וביקע בו) -

הא אין מועל אחר מועל אלא בהמה וכלי שרת בלבד' -

For we say here there is no מועל אחר מועל by קדשי בדק (only by קדשי; only by בהמה וכלי שרת alone is there מועל אחר מועל?!

מוספות answers:

ריש לומר דלעולם מיירי בקרדום שאינה כלי שרת ולא קשה מידי⁸ - And one can say that really the תוספתא is discussing an axe which is not a כלי מרת, and nevertheless there is no difficulty at all -

דהא דאמרינן הכא דאין מועל אחר מועל היינו? כשהוא סבור שהכלי של חבירו For this which we say here that אין מועל אחר מועל, that is in a case [where he assumes it is his and gives it to his friend, or] he assumes that the utensil belongs to his friend and he uses it; in these two cases there is no מועל אחר מועל אחר בועל אחר בוע

יאז¹⁰ הוא מתכוין לגוזלה¹² היכא דנתנו לחבירו כדין שליחות יד בפקדון לגוזלה¹² היכא דנתנו לחבירו כדין שליחות יד בפקדון For then he intends to steal it (where he gave it to his friend), like the law of

⁶ Now that there is no קלי שרת, but there is מועל אחר מועל, how can we understand the תוספתא, but there is מלי שרת, כלי שרת, הא"מ.

⁷ The תוספתא gives us two rules; if one person used the axe, the next person to use it is also מועל, however if one person gave the axe away, the giver is מועל and the receiver is מועל. Now if it is not a כלי שרת בלי שרת, why is everyone in the first case where they each used it (since אין מועל), and if it is a כלי שרת, why may the receiver use it in the second case (since by בלי שרת מועל).

⁸ If we are discussing an axe which is not a כלי שרת, so why does the תוספתא rule that all who chopped are מועל, since the rule is that אין מועל אחר מועל (לקדשי בדק הבית).

⁹ The הגהות amends this to read, היינו לחבירו אי נמי דנותנו לחבירו אי מינו (instead of היינו כשהוא).

 $^{^{10}}$ (When he assumes it is his friend's and he uses it, he is intending to steal it for שואל שלא מדעת גולן הוא.)

¹¹ The מעילה of מעילה is when one uses an item of הקדש while mistakenly assuming that it is not אין. In the ruling of מועל אחר מועיא. (מרשותו לרשות חבירו מרשותו לרשות הבירו לרשות הבירו לרשות הבירו לרשות הבירו לרשות in either case his intention is to remove the item from its original domain and either use it himself or give it to a friend, therefore since he intends to change the domain of the item, it is considered that took the entire object out of the הקדש of מועל and was מועל there can be no further מועל מאס מעילה.

 $^{^{12}}$ The הגהות הב"ה amends this to read, לגוזלה כדין (instead of הגהות לחבירו להבירו לגוזלה היכא דנתנו לחבירו כדין).

¹³ If one is given a deposit to hold, he may not use it. If he uses this deposit for his benefit this is called שליחות יד בפקדון.

יד by a deposit -

- זהיכא דמתכוין להוציאו מרשות לרשות נקרא גזלן על כל הפקדון 14 That when he intends to take it from the domain of the depositor to another domain, he is considered to be a בקדון on the entire

אפילו לא הוציאן אלא מקצתן¹⁵ -

Even if he only removed it partially. This is regarding our אין מועל אחר מועל - אין מועל אחר מועל -

- אבל האי דתוספתא דקאמר בא חבירו וביקע בו ובא חבירו וביקע בו דכולן מעלו However this which was stated in the תוספתא; 'his friend came and chopped with it, and another friend came and chopped with it that all are תוספתא , the תוספתא -

- מיירי דכל חד וחד יסבור שהוא שלו ואינו מתכוין להוציאו מרשות לרשות Is discussing a case where each one who chopped thought that the axe was his own, and he had no intention to take it from one domain to another -

אלא ליהנות ולהניחו אחר ההנאה -

But rather he merely wanted to benefit from his axe and leave it after he received his benefit -

ואז כשיהנה לא ימעול אלא כפי טובת הנאה שיש לו במלאכה 6-16

So then his מעילה is limited to the benefit which he received by the work he did - ומשום הכי אמרינן שלא יצא לחולין ומעלו כולן

So therefore the תוספתא rules that the axe did not go out to become חולין and all were מועל (this explains the first case of the תוספתא) -

הבל נתנו לחבירו וחבירו לחבירו לא מעל אלא הראשון שהוציאו מרשות לרשות - אבל נתנו לחבירו וחבירו לא מעל אלא הראשון שהוציאו מרשות לחבירו לחבירו לא שפעי it to another friend, only the first one who was (הקדש) מוציא מרשות (his friend) was - מועל מועל מקום מתכוין הוא להוציאו מרשותו לרשות חבירו¹⁷ ונהי נמי דסבר שהיא שלו מכל מקום מתכוין הוא להוציאו מרשותו לרשות חבירו

¹⁵ In the case of אין מועל אחר מועל, the original מועל intended by his action to be מציא מרשות לרשות (either when he thought it was his and gave it to his friend, or he thought it was his friend's and he used it without permission), therefore this is treated like he stole the item (the שליחות יד by a קקדון). Once an item is stolen it now belongs to thief in a certain respect; for he is now liable for all damages or loss that will occur. Similarly here once he was מוציא מרשות, he becomes the 'owner' so it is no longer ברשות הקדש. [He will need to pay און the full value of the item.]

¹⁶ Let us assume the axe is worth twenty זווים the value of the work he did was merely one in the full intact).

¹⁶ Let us assume the axe is worth twenty זווים; the value of the work he did was merely one זוו (the axe is still intact), therefore the axe did not go out לחולין (he will need to pay הקדש only one זוו), and the next person who uses the axe is according to his מובת הנאה. See 'Thinking it over' # 1.

_

¹⁴ If the שומר הפקדון intends to steal the פקדון, by picking it up, etc., he becomes liable for the entire as if he stole it entirely, even if his intent was only to steal part of the פקדון. The same here where he assumed it was his friend's axe and he intended to use it (partially), it is considered as if he stole the entire object.

מעילה is when someone mistakenly takes an item of הקדש and by using it takes it out of the חולין מעילה מעילה. When a person assumes that the הקדש item belongs to him and he uses it for himself, there was no change of (in the mind of this person), therefore he is מועל אחר מועל (and there is a change of רשות). However when there is a change of רשות in this הקדש item (either if he assumes it's his friend's and he uses it without permission [which is stealing], or he assumes it is his item and he gives it to a friend), the one who is חולין item and it becomes הקדשת בדק הבית afterwards. This is all by הקדשת בדק הבית עדשות בדק הבית green and it becomes מועל אועל הועל בדק הבית מועל בדק הבית שונים מועל בדק הבית מועל בדק הבית שונים מועל בדק הבית מועל בדק הבית מועל בדק הבית שונים מועל בדק הבית מועל בדע מועל בדק הבית מועל בדע מוע מועל בדע מועל בדע

And granted indeed that the first one assumed that it was his (and certainly had no intention to be מוציא מרשות (מוציא מרשות), nevertheless he intended to be מועל from his to his friend's רשות, so only the first one is מועל.

תוספות refers back now the משנה cited in our גמרא:

רכב עליו כולן מעלו - ורכב עליו ובא חבירו ורכב עליו ובא חבירו ורכב עליו כולן מעלו - And therefore it is necessary to say that when the משנה said, 'his friend came and rode on the בהמת קדשים, and his friend came and rode on it, they are all מועל'; it means that they are all מועל' -

יאף על גב שנתכוין לגוזלו⁹ ולהוציאו מרשות לרשות - Even though each rider intended to steal the בהמת קדשים and to be מוציא מרשות, nevertheless לרשות,

- דאם לא כן שועל אחר מועל בקדשי בדק הבית שרת אפילו בחמה מועל אחר מועל אחר מועל באס לא כן באס לא כן באמה וכלי שרת בהמה (but they did not intend to steal the בהמה (שרע שרת שלו שרת שועל אחר בדק הבית since even by מועל אחר בדק הבית מועל אחר (הועל מועל הוא באס במפה), in a case -
- היכא דאינו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלא ליהנות ממנו ולהניח כדפרישית²¹ Where he has no intent to be מוציא מרשות, his intent is only to derive benefit from it (for he assumes it belongs to him) and leave it, as I explained -
- בולן מעלו כדפרישית אלא לעולם מיירי שמתכוין לגוזלה ואפילו הכי אמרינן דכולן מעלו כדפרישית לגוזלה ואפילו הכי אמרינן דכולן מעלו בפרישית s discussing a case where each of the riders intended to steal the בהמה and nevertheless כולן מעלו, as I explained (for by מעילה through מתחלל it is not מעילה מתחלל מתחלל.

תוספות finds support that by בדק הבית there is a difference whether he is מוציא מרשות לרשות or not:

- יוראיה לחלק בין נהנה מדבר שסבור שהוא שלו לדבר שהיה סבור שהוא של אחרים אחרים And there is proof to differentiate (by בדק הבית) whether he benefits from something which he assumes is his (and there is no intention to steal it) or whether

 $^{^{18}}$ Since we are now saying that even by קדושת בדק there can be מוציא if each מוציא was not מוציא מרשות (they all thought that it belonged to them and they only used it for themselves), it is necessary to clarify the משנה.

¹⁹ They assumed the בהמה belonged to someone else and they rode it without permission which is tantamount to גזילה (where if it were קדושת בדק הבית, only the first one would be מועל since it would be יוצא לחולין), nevertheless by מזבח, it is not יוצא לחולין and כולן מעלו.

²⁰ Seemingly the לשון of 'היה רוכב ע"ג בהמה ובא הבירו ורכב וכו', does not seem to mean that they intended to steal it, but rather they assumed it belonged to them; nevertheless we must say that they intended to steal it.

²¹ See footnote # 15, 16.

²² See footnote # 18.

²³ See footnote # 23.

it is an item which he assumes belongs to others (where by using it, there is the implicit intention of stealing), the proof is -

- מההיא דאמרינן (מעילה דף כ,א) גבי נטל אבן או קורה של הקדש לא מעל which states regarding one who took a stone or beam of הקדש, however if -

נתנה לחבירו הוא מעל וחבירו לא מעל -

He gave the stone or beam to his friend, the giver was מעל but the friend (the receiver) was not מעל -

ופריך מכדי משקל שקלה מה לי שקלה הוא מה לי שקלה חבירו -And the גמרא there asks; let us see, in either case he took it, what difference is there whether he took it and did not give it to a friend (where he is לא מעל) or whether his friend took it from him (where he is מעל) -

- ומוקי רישא דלא מעל באבנים מסורות לגזבר שאינם יוצאים מרשות הקדש And the גמרא established the רישא where לא מעל in a case where the stones were given over to the treasurer of הקדש so they did not leave the domain of -

וגם הגזבר לא נתכוון לגוזלם אלא ליהנות מהם דסבור שהם שלו -

And even the גזבר when he took the stones had no intention of stealing them, but rather only to benefit from them, for he mistakenly assumed they were his -

רסיפא דקתני הוא מעל מיירי שנתכוון להוציאם מרשות לרשות -But the סיפא which states that the מעל is where he intended to take out from one רשות (his) to another רשות (his friend's) -

כדקתני נתנם לחבירו הוא מעל 24

As the משנה states; he gave them to his friend, the מעל is מעל.

תוספות offers an additional proof:

ר התם - ועוד ראיה מההיא דפרק אלו נערות (כתובות לד,ב) דקאמר התם - And there is another proof from that גמרא, where the גמרא there states -

הניח להם אביהם פרה שאולה -

The father (after passing) left over to his children a borrowed cow -

כסבורים הם דשל אביהם היא טבחוה ואכלוה משלמין דמי בשר בזול
If the children mistakenly assumed that it was their father's cow, so they

²⁴ The stones are קדשי בדק הדיק (there is no קדושת הגוף) and we see that when the גובר mistakenly assumed they were his stones, so he was not מעילה כפי טובת הנאה (there is no מעילה כפי טובת הנאה since he did not use them or derive any benefit from them], however when he gave them away to his friend he is מועל completely (his friend is not מועל at all), since he was מועיא מרשות לרשות is proving that there is a difference whether he intended to be מוציא מרשות לרשות or not, but not that there is a difference whether he main stated ([see footnote # 22) because in this case the גובר was always מועל בדק מועל הערים).]

slaughtered it and ate it, they pay the owner the cheap price of meat²⁵ (not the regular market price) -

- אבל כסבורים שהיא דפקדון וטבחוה ואכלוה משלמין דמי בשר שלם However if they assumed it was a פקדון (it did not belong to their father), and they slaughtered it and ate it, they pay the full price of meat -

אם כן מצינו חילוק²⁶ בין סבור שהוא שלו לסבור שהוא של אחרים: So therefore we find a difference whether one assumes the item is his or whether he assumes that the item belongs to others.

Summary

By קדשי בדק הבית if the users mistakenly assumed the הקדש belonged to them and they merely used it (but were not מוציא מרשות) the מעילה is according to the מעילה and מעילה and יש מועל אחר מועל אחר מועל belonged to someone else and they either used it or were מוציא מרשות לרשות, the מעילה is for the entire amount of the item and און מועל אחר מועל אחר מועל in all cases there is מועל אחר מועל אחר מועל.

Thinking it over

1. In a case where בו ובא חבירו ובקע בו ובא אובירו, where each person assumed the axe was his own (he was not מתכוין to be מתכוין), we say כולם מעלו. Let us assume the axe is worth ten זוזים, and each person (by using the axe) was מובת הנאה in one of זוזים. After ten people used it (and need to pay a total of ten זוזים for their מעילה), will the eleventh person be מועל if he used this axe?

2. By the יתומים they pay the full price (when they knew it was a פקדון),²⁹ because they caused the owner that much damage, however by מעילה we wish to say that by just transferring it מעילה he should also pay the full מעילה; what is the comparison?!³⁰

²⁵ This is a third less; if they ate thirty in worth of meat, they pay only twenty in. The reason is that the children can argue if we would have known that it does not belong to us we would not have eaten it (so we did not receive thirty worth of benefit). However we can assume that anybody would be willing to eat for a discount of a third

²⁷ See footnote # 15.

 $^{^{28}}$ See משה נחלת.

²⁹ See footnote # 25.

³⁰ See ש"שר.